

OCH TEATR

În mai, cînd rozele-nfloresc

Jerzy Dobrowolski, Stanisław Tym

CIEMNY GRYLĄŻ

Reżyseria: Cezary Żak



Obsada: Marta Chodorowska, Izabela Dąbrowska, Katarzyna Kołeczek, Ilona Ostrowska, Weronika Warchoł, Jarosław Boberek, Bartłomiej Firlet, Michał Sitarski, Wojciech Solarz, Grzegorz Warchoł, Jakub Zajęc, Michał Zieliński, Cezary Żak

Premiera: 17 marca 2024

Jerzy Dobrowolski, Stanisław Tym

Ciemny grylaż

Reżyseria:
Cezary Żak

Realizacja światła:
Adam Szadkowski

Scenografia i kostiumy:
Zuzanna Markiewicz

Realizacja dźwięku:
Marcin Głos

**Asystentka ds. scenografii
i kostiumów:**
Małgorzata Domańska

**Producent wykonawczy
i asystent reżysera:**
Cezary Margiela

Reżyseria światła:
Karolina Gębska

Asystent producenta wykonawczego:
Krystian Zajdel

Obsada:

(wg kolejności pojawiania się na scenie, czyli w redakcji dziennika „Płonąca Żagiew”)

Naczelny Nicolae Pelicanu: **Cezary Żak**

Secrescu: **Marta Chodorowska**

Turkulec: **Grzegorz Warchoł**

Vulpescu: **Jarosław Boberek**

Josefova: **Izabela Dąbrowska**

Kitlaru: **Michał Sitarski**

Pascalide: **Michał Zieliński**

Beleciu: **Wojciech Solarz**

Pani z miasta: **Ilona Ostrowska**

Paderescu: **Bartłomiej Firlet**

Marica Tunsu: **Katarzyna Kołeczek**

Agatu Zemanek: **Weronika Warchoł**

Minister Oscu Pinesku: **Jakub Zajęc**

Głosu w nagraniach udzieliłi: **Anna Smołowik i Andrzej Ferenc**

Utwór „Ach te Rumunki” w wykonaniu i aranżacji Warszawskiego Combo Tanecznego

Premiera: 17 marca 2024 r.



Marek Robaczewski

Kulisy ciemnego grylażu

Historia, a nawet prehistoria *Ciemnego grylażu* jest równie ciekawa, jak sam spektakl. Sięga w bardzo głęboki PRL, ale wspomnienie przygód Jerzego Dobrowolskiego i Stanisława Tyma w – jak mówiło się w czasach słusznie minionych – „najweselszym baraku w obozie” także zastanowić się nad tym, czy faktycznie minęły one bezpowrotnie. Szczególnie w kwestii serwilizmu i konformizmu.

W styczniu 1954 roku, przy Marszałkowskiej 8, w Teatrze Nowej Warszawy, miała miejsce premiera *Balladyny* Juliusza Słowackiego w reżyserii Aleksandra Bardinięgo. Było to przedstawienie dyplomowe studentów warszawskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza.

Niecały rok wcześniej „wujek Józek zmarł”, ale jeszcze nie „darowano resztek kar”. Socrealizm przekwitał, choć wciąż się trzymał i odciskał piętno na każdej dziedzinie sztuki, na teatrze również.

Była to *Balladyna* – jak to później określano – „pozbawiona metafizyki”, i to do tego stopnia, że tytułowej bohaterki nie zabijał piorun, a umierała w trybie uwzględnionym przez socjalistyczne normy, czyli na zawał serca. Jeden z najważniejszych ówczesnych krytyków Jaszcz (Jan Alfred Szczepański), opisując w „Trybunie Ludu” poszczególne role, stwierdził, że „grający Fon Kostryna Jerzy Dobrowolski wydaje się być utalentowanym studentem PWST, ale miał rolę nieodpowiadającą rodzajowi jego

uzdolnienia i im bardziej w głąb sztuki, tym mu szło gorzej”. No a jak miało mu iść, można zadać pytanie, skoro widział, że bierze udział w przedsięwzięciu podporządkowującym dzieło wieszczą jedynie słusznej ideologii? W tamtym okresie światelko odwilży jeszcze bardzo niemrawo przebijało się przez ciemny grylaż rzeczywistości.

W tym samym czasie na deskach nowo powstałego Studenckiego Teatru Satyryków (STS) z ciemnym grylażem materializmu dialektycznego próbowała walczyć grupa młodych gniewnych. Wśród nich wyróżniał się Stanisław Tym. Nie dziwota zatem, że panowie Jerzy i Stanisław, dwaj rycerze satyry, ironii i sarkazmu w imię prawdy, musieli w końcu zewrzeć szyki. Zwierali je zresztą w przyszłości wielokrotnie, między innymi w słynnym kabarecie „Owca”. Obydwaj niezwykle cenili sobie tę znajomość, a Stanisław Tym, pytany o wyższe wykształcenie, odpowiadał, że ma ukończone dwie uczelnie. Nazywają się: STS i Jerzy Dobrowolski.

W listopadzie 1980 roku, pod tym samym adresem, pod jakim 26 lat wcześniej grano wspomnianą *Balladynę*, czyli przy Marszałkowskiej 8, w Teatrze Rozmaitości, który pod dyrekcją Andrzeja Jareckiego stanowił przedłużenie STS-u, doszło do ważnej premiery. Stanowiący, delikatnie mówiąc, luźną adaptację sztuki *Opinia publiczna* rumuńskiego dramaturga Aurela Barangi *Ciemny grylaż*, autorstwa naszych bohaterów, po wieloletnich

bojach z cenzurą, wreszcie ujrzał światło reflektorów. Reżyserował Dobrowolski, a Tym był w obsadzie. Jako reżyser Dobrowolski był niezwykle wymagający, choć jednocześnie, jako współautor sztuki, musiał się liczyć ze zdaniem partnera. W efekcie często się przekomarzali na temat swoich pomysłów i wizji, co implikowało przeróżne zabawne sytuacje.

Piotr Pręgowski, wtedy początkujący aktor, w tamtej inscenizacji sztuki grał Paderescu. Pamięta, że podczas prób nudził się nieprzytomnie, nie potrafiąc znaleźć w tekście żadnych zabawnych akcentów. Tym bardziej z niepokojem obserwował pochylających się nad egzemplarzem sztuki Tyma i Dobrowolskiego, którzy prowadzili mniej więcej taki dialog:

Tym: O tutaj, Jureczku, widzisz? TU na widowni powinien być śmiech. I jeszcze tutaj i tutaj.

Dobrowolski: Stasiu, przegapiłeś TO miejsce. Tu będzie jeszcze jeden śmiech. I to znacznie mocniejszy niż te twoje.

Jakież było zdziwienie Piotra, kiedy – już na premierze – okazało się, że jego lęki były zupełnie bezpodstawne, a wszystkie przewidywane przez autorów zabawne momenty sprawdziły się, i to z nawiązką. Pręgowski podkreśla, że z pewnością nie była to jedynie konsekwencja zabawnego incydentu, który miał miejsce na samym początku spektaklu premierowego, a zdecydowanie

efekt działania dobrego tekstu i świetnej gry aktorskiej. Incydent wyżej wspomniany wyglądał tak, że pierwsza osoba wchodząca na scenę („Bo zawsze ktoś przecież pierwszy wchodzi na scenę” – podkreśla Pręgowski), zamykając za sobą drzwi w dekoracji („A wiemy, jakie są dekoracje” – podkreśla Pręgowski), zatrzasnęła je z taką mocą, że wiszący na ścianie kaloryfer opadł z jednej strony, co wywołało burzę oklasków. Pręgowski twierdzi, że numer z kaloryferem zachowano i tenże urywał się już co wieczór.

Piotr pamięta również, w jaki sposób Dobrowolski pracował z aktorami. Znany z ciętego języka i bezkompromisowości, każdemu – nie cackając się ani trochę – zwracał uwagę na takie czy inne braki w warsztacie. Jednej z koleżanek dawał uwagi typu „bardziej zalotnie”, innemu znów koledze wytykał niedociągnięcia dykcyjne. Kiedy doszło do Pręgowskiego, zatrzymał się na dłużej. Przyglądał mu się chwilę i w końcu powiedział: „Aaaa! Ten dobry. Debil... nic nie rozumie. Kamienna twarz. Tak trzymaj”. Klasyka Dobrowolskiego!

Uwagi były lapidarne, acz wiele znaczące, czasem nawet mocne jeśli chodzi o słownictwo. Jednak wszyscy wiedzieli, o co chodzi, nikt się nie obrażał i nie traktował ich osobiście. Dobrowolski, jak twierdzi Piotr, stał co wieczór w kulisie i obserwował, czy koleżanki i koledzy nie szarżują. Doświadczeni aktorzy wiedzą dobrze, że śmieszne fragmenty „puszczone”

działają dużo mocniej niż te „dociśnięte”, ale często kolegów lubi ponieść. Gdy zobaczył kogoś, kto przekraczał tę granicę, szeptał z kulisy: „Graj, sk...nu, normalnie, do ciebie mówię!”. Zawsze działało.

Maria Ciesielska wspomina swoje zastępstwo za Wandę Majerównę w roli Interesantki. Wymyśliła sobie ostro czerwony kostium oraz to, że w scenie wręczenia łapówki wyjmie z torebki pięciolitrową butelkę Jasia Wędrowniczka, którą przyniosła z domu. Wtedy taka flaszka stanowiła nie lada rarytas. Autorzy zgodzili się na propozycję, a dodatkową aprobatą przypieczętował pomysł Wojciech Młynarski, który z ramienia rady artystycznej siedział podczas próby tego

zastępstwa na widowni. Aha, butelka była pusta, to był rekwizyt!

Ciemny grylaż cieszył się ogromnym powodzeniem. Śmieszył, tumanił, przestraszał. Wywoływał na widowni huśtawkę emocji, jaka zwykle towarzyszy tematom korupcji, walki o stołki, wzajemnego podkopywania i zabiegania o względy przełożonych, zwłaszcza w cieniu autorytarnej władzy. Wydawałoby się, że wraz z minionym ustrojem wiele powodów do wystawienia *Grylażu* zniknęło „jak sen jaki złoty”, jak napisał przywoływany wcześniej Słowacki. Czy na pewno?

W marcu 2024 roku, przy Grójeckiej 65, w Och-Teatrze, miała miejsce premiera...



Marek Robaczewski – aktor, reżyser, tekściarz, tłumacz. Debiutował w Teatrze Narodowym, za dykcji Adama Hanuszkiewicza, tytułową rolę w *Panu Tadeuszu* Adama Mickiewicza. Od wielu lat związany z dubbingiem. Autor przekładu piosenki *Wyginam śmiało ciało*. Odtwórca Gru z wszystkich części *Minionków* w wersji polskiej.

Projekty scenografii: Zuzanna Markiewicz

Roman Dziewoński

Rumunia, czyli Polska

Wszystko zaczęło się w Rumunii... Niby tak odległej, a jednocześnie tak bliskiej. Ta bliskość to zasługa działania komunizmu i wynikających z niego społeczno-politycznych uwarunkowań, które we wszystkich opanowanych nim krajach w podobny sposób wpływały na mechanizm funkcjonowania instytucji państwowych, w tym na kształtującą opinię publiczną media. Obserwujący to zjawisko z dużym niesmakiem rumuński dramaturg Aurel Baranga w 1967 roku napisał sztukę pod takim właśnie tytułem – *Opinia publiczna*. Była to jedna z najczęściej wystawianych w Rumunii sztuk okresu komunizmu. Autor skupił się w niej na punktowaniu nieznośnej i niebezpiecznej obecności „niewartości”, czyli cech takich jak tchórzostwo, brak odpowiedzialności, hipokryzja, demagogia czy tępota, a także zjawiska faworyzowania tych, którzy na to nie zasługiwali.

W treści sztuki podobieństwo do zjawisk obserwowanych w tym samym czasie w Polsce dostrzegł Studencki Teatr Satyryków (STS), który dobierał się w swoich spektaklach i „obywatelskich operetkach” do wszechobecnego konformizmu i oportunistów. Dzieło Barangi idealnie wpisywało się więc w charakter działalności STS-u. W roku 1971 podjęta została decyzja o wystawieniu sztuki na jego deskach. Adaptacji tekstu na podstawie tłumaczenia Michała Gazdy i Lecha Wojciechowskiego dokonał młody aktor i autor tekstów kabaretowych, Stanisław Tym. W polskiej wersji sztuka nosiła

tytuł *Solo na perkusji* i w przewrotny sposób ukazywała polityczny ucisk, brak wolności prasy, łamanie zasad demokracji, kolesiostwo i wszelkie podobne zjawiska. W jej finale dopuszczony nareszcie do głosu zwykły obywatel zagłuszany był szaloną solówką graną na perkusji.

Amatorski zespół STS-u działający pod egidą ZSP (Związek Studentów Polskich) przetrwał 16 lat. Cenzura robiła swoje: zatrzymywano teksty i zdejmowano przedstawienia. Ostatecznie teatr został upaństwowiony w 1970 roku, aby jako Teatr Rozmaitości – STS, pod dyrekcją Andrzeja Jareckiego, zagościć w 1972 roku przy ulicy Marszałkowskiej. Premiera *Solo na perkusji* zbiegła się więc w czasie z połączeniem STS-u z Teatrem Rozmaitości, w którego efekcie powstała Rada Programowa w składzie: Agnieszka Osiecka, Andrzej Bianusz, Jerzy Dobrowolski, Wojciech Młynarski, Jerzy Derfel i Stanisław Tym.

I tu właśnie połączyły się ścieżki Dobrowolskiego i Tyma, którzy wspólnie podeszli do tekstu Barangi, osadzając akcję sztuki w Rumunii właśnie, ale jednocześnie bardziej inspirując się oryginałem niż tworząc jego faktyczną adaptację. Sztuka otrzymała tyleż smaczny, co przewrotny tytuł *Ciemny grylaż*. Z jednej strony kojarzył się on z powszechnymi w tamtych czasach i lubianymi cukierkami grylażowymi. Z drugiej określenie to przywodziło na myśl ich kolor, czyli kolor „ciemnego grylażu”, ochrzczonego

przez obywateli krótko – „sraczkowaty”. Był to kolor większości trudno dostępnych wówczas mebli, które trzeba było sobie albo „zalać”, albo wystać w gigantycznej kolejce, oczywiście po zapisaniu się na listę i odhaczeniu swojej obecności. Owa „sraczka” była więc wszędzie i kształtowała koloryt rzeczywistości, w której obowiązywały kartki, polowano na papier toaletowy, lodówki, pralki, kafelki i wspomniane meble. Rzeczywistości opartej na piramidzie zależności i zakłamania, czyli „moralności socjalistycznej”, której faktycznego znaczenia nikt tak naprawdę nie rozumiał.

W *Ciemnym grylażu* owa moralność socjalistyczna została poddana nie tyle oglądowi, co dokonano jej wiwisekcji. Akceptowana obyczajowość, postępowanie różnej maści partyjniaków okupujących stołki, zeszmaczenie poszczególnych osobników. Był wśród nich i minister mający władzę oraz absolutny brak kompetencji (w normalnym znaczeniu tego słowa), ale kierujący się zastraszaniem i nigdy do końca nieokreślonymi możliwościami, jak i poddany presji dyspozycyjny redaktor naczelny gazety. Do tego

zwykli urzędnicy próbujący odnaleźć się w tej maszynie do przemienienia – tym razem bez żadnych słownych dodatków – moralności. Esencją tej degrengolady było „unieważnienie nazwiska” ministra zdjętego z urzędu i zastąpionego nowym, któremu podlega dyspozycyjny redaktor naczelny.

Redakcja owej gazety została umieszczona co prawda w ówczesnej Rumunii, pod rządami pewnego dyktatora, którego nazwiska nie warto tu wymieniać, ale widzowie nie mieli najmniejszych wątpliwości, o które to państwo chodzi, jakiemu procesowi poddawane jest społeczeństwo i w którym kierunku zmierzają takie działania. Ubezważnienie, donosicielstwo i bezmyślna akceptacja oparta na zachowaniu za wszelką cenę choćby najmniejszego stanowiska. Do tego jednomyślność w potępianiu nieposłusznych. Zasada stada, czyli idąc w stadzie, przed sobą widać... wiadomo co. Śmiech śmiechem, przetwarzającym się po widowni, ale refleksja nie była zbyt wesoła.

I nic się od lat nie zmienia. Każda kolejna władza ma swoją teorię.

Roman Dziewoński – autor książek o kabarecie i teatrze, reżyser, który teatru uczył się w garderobach teatralnych, architekt. Jest autorem m.in. książek: *Skarpetka w rękę*. *Krzysztof Kowalewski w garderobie*, *Dla mnie bomba Jerzego Dobrowolskiego*.

Stanisław Tym

Ciemny garaż (tytuł – jak się okazuje – roboczy)

Jerzego Dobrowolskiego poznałem w 1960 roku. Właśnie wyleciałem z czwartej wyższej uczelni. To był Wydział Aktorski Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej. Utrzymywałem się z udzielania korepetycji – z chemii, fizyki i matematyki. Szło mi średnio, ale szło. Gdy jednak trafiłem na ucznia, który udawał mi, że „ c_2 ” nie może być kwadratem szybkości światła, bo światło ma zawsze 300 tys. km/s, nawet na zakrętach, zrezygnowałem.

To wtedy los postanowił, że się zdziwię. Jurek Markuszewski zgodził się przyjąć mnie do działającego od czterech lat Studenckiego Teatru Satyryków, a kumpel ze „Stodoły” postanowił mnie skontaktować z Jerzym Dobrowolskim, ówczesnym szefem rozrywki w telewizji. Była wówczas tylko jedna telewizja, i to czarno-biała, co zresztą dodawało jej subtelności. Wszedłem wejściem na rogu placu Powstańców Warszawy. Drugie piętro. W sali zobaczyłem stół wciśnięty w róg, a na nim dwóch mężczyzn. Obaj stali na rękach. Usłyszałem głos Jurka: „Niech pan wchodzi, akurat pan trafił, że mamy ręce zajęte, ale za chwilę kończymy i się przywitamy. Ja jestem Dobrowolski, a to pan Zdzisław Leśniak...”

Jurek miał wtedy 30 lat, ja – 23. Przywarliśmy do siebie jak klucz do zamka. No, może przesadzam. Często i kluczem, i zamkiem był Jerzy, a ja wtedy musiałem być drzwiami.



Żarty żartami, ale gdy pracowaliśmy razem, to on często znajdował moje pływizny. Byłem mu wdzięczny. „Ciemny grylaż” to była nasza ostatnia wspólna robota.

Przedtem, w 1971 roku, zamarzyło mi się napisanie przeróbki socjalistycznej kluczy politycznej Rumuna Aurela Barangi „Opinia publiczna”. Dałem jej tytuł „Solo na perkusji”. Rzecz była, najkrócej mówiąc, o ludziach chorych na ćwierćinteligencję, którzy zrobią wszystko, by utrzymać władzę. Zagraliśmy ją 325 razy, i był to ostatni spektakl przed zamknięciem STS-u. Dobrowolski przedstawił mi nie widział, ale kilka lat później przeczytał tę sztukę. „Nieźle, tylko trzeba by to dobrze napisać” – wygłosił opinię. I nagle dodał: „Stasiek, a gdybyśmy to jeszcze raz napisali?” „Lepiej znaczy?” – odpowiedziałem. „Może być gorzej, ale będzie przyjemnie. Improwizację taką sobie palniemy, he?” Przytaknąłem, Jurek wyjął z szuflady nowiutki zeszyt A3 w kratkę, otworzył na pierwszej stronie i napisał: „Ciemny garaż (tytuł roboczy)”.

O dziwo, napisaliśmy do końca. 44 lata temu.

Stanisław Tym





foto: Dubbingopedia

Jerzy Dobrowolski (1930–1987)

Aktor, satyryk, kabareciarz, autor tekstów, reżyser radiowy i teatralny. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Występował w Teatrze Młodego Widza we Wrocławiu i w warszawskich teatrach: Ludowym, Narodowym, Współczesnym, Dramatycznym i Rozmaitości.

Do legendy przeszedł jednak przede wszystkim jako niezrównany satyryk, mistrz pure nonsensu, twórca jednych z pierwszych powojennych kabaretów: „Kof” i „Owca” (występował też samodzielnie lub z innymi kabaretami, np. z „Elitą”).

Uczestniczył w niezliczonej ilości słuchowisk radiowych nadawanych głównie w radiowej Trójce (m.in. „Ilustrowany Tygodnik

Rozrywkowy” i kabaret „Decybel”). Był jedną z najważniejszych postaci w słuchowiskach autorstwa Marii Czubaszek, obok m.in. takich mistrzów, jak Irena Kwiatkowska, Barbara Wrzesińska, Bohdan Łazuka, Wojciech Pokora, Marian Kociniak czy Piotr Fronczewski; wiele z tych słuchowisk reżyserował.

Choć wystąpił zaledwie w kilkunastu filmach, i to głównie w drugoplanowych rolach charakterystycznych (np. pasażer bez biletu w *Rejsie* czy dyrektor w *Poszukiwany, poszukiwana* oraz Dąbiczak w *Nie ma róży bez ognia*), dzięki nim przeszedł do legendy. A z jego genialnych zwiastunków (lub jak kto woli: bon motów) wiecznie aktualny jest ten: „Nie ma nic gorszego niż człowiek wykształcony ponad własną inteligencję”.

Stanisław Tym

Aktor, reżyser, dramaturg, satyryk, scenarzysta, reżyser, rysownik, pisarz i felietonista. Studiował chemię na Politechnice Warszawskiej, przetwórstwo w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego oraz aktorstwo w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie, gdzie jednak oblał egzamin z dykcji i aktorski dyplom zdobył dopiero po kilku latach na egzaminie eksternistycznym.

Zaczynał jako szatniarz i ochroniarz w klubie studenckim Stodoła, by potem stać się twórcą skeczy i występować w kabaretach, zostać aktorem, autorem i dyrektorem Studenckiego Teatru Satyryków, a także pisać i występować w kabaretach „Owca”, „Lopek”, „Wagabunda” i „Dudek” (to on jest autorem nieśmiertelnego skeczu „Ucz się, Jasiu” w wykonaniu Jana Kobuszewskiego, Wiesława Gołasa i Wiesława Michnikowskiego).

W 2009 roku w Teatrze Polonia miała miejsce premiera jego programu kabaretowego *Dżdżownice wychodzą na asfalt*, który stworzył, wyreżyserował i występował w nim, wraz z Zofią Merle, Joanną Kołaczkowską i Jerzym Derflem.

Wcześniej dyrektorował też teatrowi w Elblągu, był reżyserem w warszawskich teatrach Rampa i Powszechnym im. Zygmunta Hübnera. Od lat 90. ubiegłego wieku regularnie pisuje felietony, najpierw do „Wprost”, potem do „Rzeczpospolitej” i wreszcie do „Polityki”. Za tę twórczość był honorowany Nagrodą Kisiela, telewizyjnym „Pegazem” („za poczucie humoru i przenikliwość umysłu”) i tytułem Mistrz Mowy Polskiej.

Ogromny rozdział w życiu i twórczości Tyma to filmy, w których grał i do których często sam pisał scenariusze. Wystarczy wspomnieć kaowca z *Rejsu* Marka Piwowskiego, Ryszarda Ochódzkiego z *Misia* Stanisława Barei i *Rozmów kontrolowanych* Sylwestra Chęcińskiego oraz *Rysia*, którego sam wyreżyserował.



foto: Jarosław Roland Król / Wikipedia, licencja: CC-BY-SA-3.0 W

W 1976 roku podpisał protest przeciw zmianom w Konstytucji PRL, co zaowocowało zapisem cenzorskim na jego nazwisko.

Gustaw Holoubek napisał o Tymie kiedyś: „Wyraźnie jest wysłannikiem Pana Boga, choć na próżno szukalibyśmy logiki u Pana Boga w nominowaniu swoich wybrańców – czasem zdarza się satyryk – co nie wyklucza faktu, że Stanisław Tym bardzo dobrze spełnia swoje obowiązki z polecenia Pana Boga”.

Z kolei Jan Kobuszewski o jego teatralnych komediach (przypominamy: *Kochany panie Ionesco*, *Rozmowy o wycinaniu lasu*, *Ciemny grylaż*, *Rock & Troll*) stwierdził: „Staś Tym jest w dziesiątkę najważniejszych komediopisarzy od początku istnienia teatru polskiego – obok Fredry, Bliźnińskiego, Bałuckiego, Słonimskiego, Mrożka – i chwała mu za to”.

A z licznych trafnych opinii pana Stanisława pozwolimy sobie zacytować (z jego wspomnień *Mamuta tu mam*) tę, której aktualność jest, była i zawsze będzie najwyższa:

Pamiętaj: możesz nic nie mieć, możesz nie mieć pracy, domu, rodziny, zdrowia – niczego możesz nie mieć, ale nie wolno ci nie mieć poglądów politycznych, które pozwolą ci głosować świadomie i odpowiedzialnie na tych, dzięki którym między innymi nie masz tego wszystkiego, czego nie masz. Oni ci zagwarantują, że nadal tego wszystkiego mieć nie będziesz.



TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ
TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Szanowni Państwo,

Zwracamy się z propozycją dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół Teatru Polonia i Och-Teatru, które powołaliśmy jesienią 2014 roku przy naszej Fundacji. Jego celem jest stworzenie nowej w Polsce tradycji współfinansowania przedsięwzięć artystycznych teatrów przez indywidualnych odbiorców.

Czerpiąc inspirację z popularnych za granicą wzorców, proponujemy Państwu wejście do grona Widzów, którzy wspierają teatr finansowo, tym samym stając się nie tylko entuzjastami sztuki, ale i jej mecenasami.

Przygotowaliśmy trzy modele wspierania Teatru Polonia i Och-Teatru, na każdym poziomie oferując rozmaite korzyści, od zniżek na bilety po zaproszenia na premiery i wsparcie indywidualnego opiekuna. Zapraszamy do zostania naszym Sympatykiem, Darczyńcą lub Mecenasem. Każdy z tych modeli związany jest z roczną opłatą, która przyczyni się do powstania kolejnych produkcji w naszych teatrach.

Obecnie w gronie Mecenasów są: pani Maria Borys-Piątkowska, pan Zbigniew Canowiecki, pani Joanna Jezior-Sojka, państwo Aleksandra i Krzysztof Kamińscy, pan Mateusz Macher, pani Joanna Mikołajczyk, pani Barbara Pajk, pani Katarzyna Roszak-Mazurek, pani Halina Roszak, pani Amelia Śliwińska, pan Piotr Topolski, pani Małgorzata Wieczorek, Przyjaciele z Paryża.

Dziękujemy Państwu za okazane wsparcie.

Jeżeli byliby Państwo zainteresowani szczegółami oraz sposobem dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół, prosimy o kontakt drogą telefoniczną pod numerem +48 534 885 889 lub drogą mailową: towarzystwo@teatrpolsnia.pl.

Twórzmy razem teatr, dla siebie i dla innych.

Z wyrazami szacunku

Zespół Fundacji Krystyny Jandy na Rzecz Kultury



ams
SMARTOOH

Bądź SMART
i wspieraj z nami KULTURĘ!



ams.com.pl



Cezary Żak

Aktor teatralny i filmowy oraz reżyser. W teatrze debiutował w 1986 roku w *Pannie Tutli-Putli* Witkacego w reż. Grzegorza Warchoła w Teatrze Współczesnym im. Edmunda Wiercińskiego we Wrocławiu. Współpracował z Teatrem im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze i wspomnianym Teatrem Współczesnym im. Edmunda Wiercińskiego we Wrocławiu, gdzie wystąpił m.in. w *Historji o Chwalebnyim Zmartwychwstaniu Pańskim* w reż. Piotra Cieplaka. W latach 1997–2006 był aktorem Teatru Powszechnego im. Zygmunta Hübnera w Warszawie, gdzie zagrał m.in. w *Marii Callas. Lekcji śpiewu* Terrence'a McNally'ego w reż. Andrzeja Domalika, *Żelaznej konstrukcji* Macieja Wojtyzki w reż. autora i w *Wesołych kumoszkiach* z *Windsoru* Williama Shakespeare'a w reż. Piotra Cieplaka.

W 1994 roku otrzymał nagrodę na XXVIII Ogólnopolskim Festiwalu Teatrów Jednego Aktora w Toruniu za monodram *Kontrabasista* Patricka Süskinda w reż. Andrzeja Bubienia. Ogromną sympatię widzów przyniosły mu role w serialach *Miodowe lata* i *Ranczo* (za tę drugą w 2007 roku otrzymał nagrodę dla najlepszego aktora w serialu komediowym na festiwalu Wakacyjne Kadry w Cieszynie), dzięki czemu w roku 2015 został laureatem „Wiktora publiczności”.

Na dużym ekranie zadebiutował filmem *Magneto* w reż. Jana Jakuba Kolskiego. Ma na swoim koncie role w wielu filmach kinowych i telewizyjnych, m.in. w *Cwale* Krzysztofa Zanussiego, *Pułkowniku Kwiatkowskim* Kazimierza Kutza, *Kilerze* Juliusza Machulskiego i *Dniu świra* Marka Koterskiego.

W Teatrze Polonia występował w *Grubych rybach* Michała Bałuckiego i w *Bogu* Woody'ego Allena w reż. Krystyny Jandy oraz w spektaklu *Krzysztof M. Hipnoza* Krzysztofa Materny.

W Och-Teatrze grał w spektaklu *Trzeba zabić starszą panią* Grahama Linehana, który był też jego debiutem reżyserskim. Wystąpił również i wyreżyserował spektakle *Truciciel* Erica Chappella oraz *Dziewczynę z pociągu* Rachel Wagstaff i Duncana Abela. Teraz możemy go oglądać w *Przedstawieniu świątecznym w szpitalu św. Andrzeja* Raya Cooneya w reż. Krystyny Jandy, *Zemście* Aleksandra Fredry w reż. Waldemara Śmigasiewicza, *Wspólnocie mieszkaniowej* Jiříego Havelki w reż. Krystyny Jandy oraz *Słonecznych chłopcach* Neila Simona w reż. Marcina Hycnara.



Marta Chodorowska

Ukończyła Akademię Teatralną im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Na scenie debiutowała w Teatrze Narodowym w spektaklu *2 maja* Andrzeja Saramonowicza w reż. Agnieszki Glińskiej. Współpracowała też m.in. z teatrami Kamienica i Syrena w Warszawie oraz Teatrem Juliusza Słowackiego w Krakowie.

Ogromną popularność i sympatię widzów zdobyła dzięki roli Klaudii Koziół w serialu TVP *Ranczo*, ale znają ją też widzowie wielu innych seriali, m.in. *Pensjonat Pod Różą*, *Na dobre i na złe*, *Kryminalni*, *Barwy szczęścia* czy *M jak miłość*.

Wcieliła się również w rolę Agaty Czuby w radiowym słuchowisku *W Jezioranach*.



Izabela Dąbrowska

Aktorka. Absolwentka Wydziału Sztuki Lalkarskiej białostockiej filii Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Grała w Teatrze Lalka w Warszawie, Teatrze Wierszalin, gdańskim Teatrze Lalki i Aktora „Miniatura”, w Teatrze Dramatycznym m.st. Warszawy (znakomite role w *Naszej klasie* i *Historii Jakuba Tadeusza Słobodzianka* w reż. Ondreja Spišáka), w Teatrze 6. Piętro w Warszawie, w Teatrze Miejskim w Gliwicach, w Teatrze Kamienica w Warszawie.

Ważne role stworzyła też w Teatrze Telewizji, np. Tamara w *Proroku Ilji* i Ola w *Carze Mikołaju* Tadeusza Słobodzianka czy w spektaklach Izabelli Cywińskiej (m.in. Matka we *W poszukiwaniu zgubionego buta* Wiesława Myślińskiego, Helena w *...aż chce się żyć* Anny Adamowicz-Kędzierskiej, Zośka w *Drzewie* czy Frosia w *Pięknie* Piotra Bednarskiego).

Ma na swoim koncie liczne role filmowe (m.in. we *Wszystko będzie dobrze* w reż. Tomasza Wiszniewskiego) i telewizyjne (np. w *Bożej podszewce* Izabelli Cywińskiej i w *Blondynce* w reż. Mirosława Gronowskiego).

Za rolę Fifi w spektaklu *Malambo* otrzymała wyróżnienie na 13. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej, a za rolę Zochy w *Naszej klasie* – wyróżnienie na 51. Kaliskich Spotkaniach Teatralnych – Festiwalu Sztuki Aktorskiej, była też nominowana do Feliksa Warszawskiego 2010. Wystąpiła w głośnym serialu internetowym *Ucho Prezesa* jako Pani Basia.

W Och-Teatrze można ją oglądać w *Prapremierze dreszczowca* w reż. Grzegorza Warchoła, *Ośmiu kobietach* w reż. Adama Sajnuka oraz w *Big Bangu* w reż. Piotra Ratajczaka i we *Wspólnocie mieszkaniowej* w reż. Krystyny Jandy.



Katarzyna Kołeczek

Aktorka teatralna, filmowa i serialowa. Absolwentka Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Warszawianka. Związana początkowo z Teatrem Polskim im. Arnolda Szyfmana w Warszawie, a od lat z Och-Teatrem i Teatrem Polonia oraz ze stołecznym Klubem Komedii, w którym zajmuje się także improwacją teatralną.

Od ponad dekady gra również w filmach i serialach na Wyspach Brytyjskich. Można ją zobaczyć w takich produkcjach jak *Ojciec Brown*

(grała Susie, gosposię Ojca Browna) czy *Bridget Jones Baby* (gdzie zagrała u boku Colina Firtha) oraz w filmie fabularnym *97 minut*, gdzie zagrała u boku Aleca Baldwina.

Telewizowie mogą ją znać z serialu *M jak miłość*, gdzie wciela się w postać Jagody, siostrzenicy Modrego, z *Ojca Mateusza*, z serialu TVN *Mamy to!* i wielu innych produkcji filmowych i serialowych.

Była uczestniczką 18. edycji programu Polsatu *Twoja Twarz Brzmi Znajomo*.



Ilona Ostrowska

Aktorka filmowa i teatralna, absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie – filii we Wrocławiu. Była związana z wrocławskimi teatrami: Teatrem Polskim i Teatrem K2. W latach 2002–2011 była aktorką Teatru Współczesnego w Warszawie. Występowała także w spektaklach Teatru Telewizji. Popularność i wielką sympatię widzów przyniosła jej rola Lucy w serialu *Ranczo*, który był emitowany w TVP1 od 2006 roku. Za tę rolę została nominowana do nagrody Złotej Kaczki.

Na deskach teatralnych występowała m.in. w takich spektaklach, jak: *Doktor Faustus* w reż. Grzegorza Jarzyny, *Historia PRL według Mrożka* w reż. Jerzego Jarockiego, *Nieznajoma z Sekwany* w reż. Agnieszki Glińskiej, *Wiśniowy*

sad w reż. Pawła Miśkiewicza czy *Tama* w reż. Barbary Sass. Wcieliła się w ponad trzydzieści ról w filmach fabularnych, m.in. *Ile waży koń trojański?* w reż. Juliusza Machulskiego, *Kołysanka* w reż. Juliusza Machulskiego, *7 uczuć* w reż. Marka Koterskiego, *Dzień świra* w reż. Marka Koterskiego, *Tulipany* w reż. Jacka Borcucha oraz serialach: *Bez tajemnic*, *Misja Afganistan*, *Sama słodycz*, *Na krawędzi*, *Ślepnięc od światła*. Jednymi z ostatnich realizacji są *Warszawianka* w produkcji HBO Polska na podstawie scenariusza Jakuba Żulczyka oraz *Osaczony* dla Telewizji Polsat.

W Och-Teatrze można ją oglądać w *Big Bangu* w reż. Piotra Ratajczaka, a w Teatrze Polonia w *Seksie dla opornych* w reż. Krystyny Jandy.



Weronika Warchoła

Aktorka teatralna i filmowa, absolwentka Wydziału Aktorskiego Akademii Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie. Nagrodzona na Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi I nagrodą aktorską oraz nagrodą ufundowaną przez Opus Film „dla aktorki, którą chcielibyśmy oglądać na ekranie telewizyjnym i filmowym” za rolę w spektaklu *Efekt* w reż. Agnieszki Glińskiej.

Na małym ekranie zadebiutowała w serialu *Pod powierzchnią* w reż. Borysa Lankosza. Od tego czasu zagrała m.in. w takich produkcjach,

jak: *Rojst Millenium* w reż. Jana Holoubka, *Families Like Ours* w reż. Thomasa Vinterberga, *Powrót* w reż. Adriana Panka czy *Krew Boga* w reż. Bartka Konopki.

Na scenie zadebiutowała w Och-Teatrze rolą Zuzy w spektaklu *Osiem kobiet* w reż. Adama Sajnuka, na tych samych deskach gra też w *Oknie na parlament* w reż. Krystyny Jandy. Znają ją też widzowie Teatru Łażna Nowa i Teatru Ludowego w Krakowie oraz Instytutu Teatralnego w Warszawie.



Jarosław Boberek

Aktor filmowy, teatralny, dubbingowy, a także reżyser dubbingu. Absolwent Wydziału Aktorskiego Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie Filia we Wrocławiu. Występował w Teatrze Studio oraz w Teatrze Praga w warszawskiej Fabryce Trzciny oraz w Teatrze Capitol w Warszawie.

Ogólnopolską rozpoznawalność zapewniła mu rola posterunkowego w serialu Polsatu *Rodzina zastępcza*, ale ma na swoim koncie dziesiątki ról ekranowych – od gangsterskiego kina akcji po bajeczki dla najmłodszych. Wiele z jego dubbingowych kreacji stało się kultowymi. Król

Julian w *Madagaskarze*, drwal w *Czerwonym Kapturku – historii prawdziwej*, Lenny w *Rybkach z ferajny*, Gunter w *Sing*, Gomez w *Rodzinie Addamsów* czy Abahachi w *Bucie Manitou* to postaci, które wciąż wzruszają i bawią całe rodziny.

Jego głos jest znany także graczom komputerowym jako Nathan Drake w *Uncharted*, Don Falcone w *Chicago 1930*, Morlan w *Mass Effect* czy Al-Bashir w *Battlefield 3*.

Jest ojcem piątki dzieci. Jego mottem życiowym jest... uśmiech.



Bartłomiej Firlet

Ukończył Państwową Wyższą Szkołę Teatralną im. Ludwika Solskiego Filia we Wrocławiu na wydziale aktorskim. Brał udział w spektaklach dyplomowych, m.in. *Wesołe kumoszki z Windsoru* w reż. Remigiusza Brzyka jako Pan Ford czy w roli Boga Niżyńskiego w spektaklu tanecznym *Połamany ludzik* w reż. Bożeny Klimczak.

Od drugiego roku studiów współpracował z Teatrem Ad Spectatores, a po dyplomie występował na deskach warszawskich teatrów: Komedia, 6. Piętro, Polonia (*Zbrodnia z premedytacją*), Och-Teatru (*Mayday 2*) i Teatru Ochoty. Na swoim koncie ma wiele różnorodnych ról filmowych i telewizyjnych. Współpracował z takimi reżyserami jak: Xawery

Żuławski (*Wojna polsko-ruska*), Maciej Ślesicki (*Trzy minuty*), Bodo Kox (*Człowiek z magicznym pudełkiem*), Tadeusz Król (*Ostatnie piętro*), Mariusz Kuczewski (*Nie cudzołóz i nie kradnij*), Jacek Bromski (*U Pana Boga w Królowym Moście*), Marcin Piotrowski (*Algorytmika*).

Za rolę anioła Mirka w krótkometrażowym filmie *Fikolek* Mileny Dutkowskiej otrzymał nominację do Nagrody im. Jana Machulskiego. Szerszej publiczności znany jako aspirant Antoni Dziubak z serialu *Ojciec Mateusz*.

Uwielbia sporty wodne, tango, górskie i leśne wędrówki, narty biegowe, eskapady rowerowe po puszczy, dalekie podróże do nowych miejsc, ale i odwiedziny w tych już dobrze mu znanych.



Michał Sitariski

Aktor teatralny, serialowy i dubbingowy. Studiował na Wydziale Lalkarskim Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie filia we Wrocławiu, a następnie w tej samej uczelni – w Krakowie.

Zadebiutował na scenie jeszcze podczas studiów rolą Gościa w *Wiśniowym sadzie* Antona Czechowa w reż. Remigiusza Brzyka w Starym Teatrze im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie (2001). W 2003 roku za rolę Moliera w przedstawieniu dyplomowym *4 razy Molier* otrzymał wyróżnienie na Festiwalu Szkół

Teatralnych w Łodzi. Grał również w Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie w *Kaliguli* (2003) Alberta Camusa w reż. Agaty Dudy-Gracz jako Kat oraz w Teatrze Rozmaitości w Warszawie w sztukach Iwana Wyrpajewa: *Sny* (2004) w reż. Łukasza Kosa i *Tlen* (2004) w reż. Aleksandry Koniecznej. W latach 2006–2017 był aktorem Teatru Powszechnego im. Zygmunta Hübnera w Warszawie, gdzie zagrał m.in. rolę Benvolia w *Romeo i Julii* Szekspira w reż. Grażyny Kani czy tytułowego *Fantazego* Słowackiego w reż. Michała Zadary.



Wojciech Solarz

Aktor teatralny, filmowy i kabaretowy, scenarzysta i reżyser filmów niezależnych. Absolwent Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie oraz Kursu Fabularnego w Mistrzowskiej Szkole Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy.

W latach 2003–2004 aktor Teatru Ateneum i w latach 2004–2012 Teatru Narodowego w Warszawie, ale grał też w warszawskich teatrach: Ateneum, Studio, Dramatycznym, Na Woli, Montowni, Laboratorium Dramatu, Capitolu, Ochocie, Kamienicy i Studio Buffo oraz w Teatrze Kochanowskiego w Opolu.

Ma na koncie liczne role filmowe, m.in. w *80 milionach* Waldemara Krzystka, serii *U Pana Boga...* Jacka Bromskiego, *Strajku* Volkera Schlöndorffa, *Bogach* Łukasza Palkowskiego, *Amatorach* Iwony Siekierzyńskiej, *Jasminum*, *Afonii* i *Pszczolach* oraz *Republice dzieci* Jana Jakuba Kolskiego, *Popieluszcze*. *Wolność jest w nas* Rafała Wieczyńskiego, *Wałęsie*. *Człowieku z nadziei* Andrzeja Wajdy, *1920* *Bitwie Warszawskiej* Jerzego Hoffmana, *Odzie do radości* i *Mieście 44* Jana Komasy.

Znają go widzowie licznych seriali (m.in. *Oficer*, *Sprawiedliwi*, *Czas honoru*, *Bodo*, *O mnie się nie martw*, *Wojenne dziewczyny*, *Kiedy ślub*) i widzowie Teatru Telewizji (za rolę w *Oknie na tamtą stronę* w reż. Artura Hofmana został nagrodzony na Festiwalu „Dwa Teatry” w Sopocie).

Reżyserowane przez niego filmy niezależne były pokazywane i nagradzane m.in. w Montevideo, Londynie, Los Angeles, Dżakarcie, Melbourne, Nowym Jorku, Wrocławiu, Gdyni oraz na Mastercard Off Camera w Krakowie. Jest też laureatem Nagrody im. Jana Machulskiego za rolę w filmie *Odwyk* Krzysztofa Jankowskiego oraz Nagrody Aktorskiej na Kaliskich Spotkaniach Teatralnych za rolę Heathcliffa w *Wichrowych Wzgórzach* w reż. Kuby Kowalskiego z Teatru Studio w Warszawie.

Od 2010 roku współtworzy „Kabaret na Koniec Świata” (obecnie Teatrzyk Gędźba), do którego pisze teksty skeczy, monologów i piosenek, współpracuje też scenariuszowo z serialem *La La Poland*.



Grzegorz Warchoła

Reżyser teatralny, telewizyjny i filmowy, aktor, scenarzysta oraz producent filmowy. Studiował w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie, w 1970 roku zdał eksternistyczny egzamin aktorski. W 1977 roku zaczął pracować przy realizacji seriali telewizyjnych jako II reżyser, a niedługo potem jako samodzielny reżyser filmowy, tworząc takie filmy i seriale, jak m.in.: *Życie Kamila Kuranta*, *Lubię nietoperze* czy *Królewskie sny*.

Jako aktor zagrał w ponad 50 serialach i filmach, w tym w *Dekalogu* oraz *Trzech Kolorach*. Biały Krzysztofa Kieślowskiego, *Najdłuższej wojnie nowoczesnej Europy*

w reż. Jerzego Sztwiertni czy *Obywatelu Piszczyku* w reż. Andrzeja Kotkowskiego.

W teatrze wyreżyserował m.in. *Pannę Tutli-Putki* Witkacego, *Czego nie widać* Michaela Frayna, *Zemstę* Aleksandra Fredry, a na deskach Teatru Polonia – *Kantatę na cztery skrzydła* Roberta Bruttera, zaś w Och-Teatrze – *Pierwszą Damę*, monodram Romy Gąsiorowskiej.

Jako aktora można go podziwiać w Och-Teatrze w *Przedstawieniu świątecznym w szpitalu św. Andrzeja* i w *Oknie na parlament* Raya Cooneya, a w Teatrze Polonia – w *Alei Zasłużonych* Jarosława Mikołajewskiego w reż. Krystyny Jandy.



Jakub Zając

Aktor filmowy, telewizyjny, teatralny i dubbingowy. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi.

W 2018 roku za rolę Maurycego Stiefela w spektaklu dyplomowym *Przebudzenie wiosny* w reż. Kuby Kowalskiego otrzymał Nagrodę dla najlepszego aktora na Międzynarodowym Festiwalu Studenckim VGİK w Moskwie oraz Nagrodę im. Michała Pawlickiego na 36. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi.

W 2023 roku zadebiutował w spektaklu *Testosteron* w reż. Macieja

Wierzbickiego i Adama Krawczuka w Teatrze Gudejko.

Zagrał w wielu filmach, m.in.: *Najlepszy* w reż. Łukasza Palkowskiego (2017), *Czuwaj* w reż. Roberta Glińskiego (2017), *Monument* w reż. Jagody Szalc (2018), *Zenek* w reż. Jana Hryniaka (2020), *Moje wspaniałe życie* w reż. Łukasza Grzegorzka (2021), *Dawid i elfy* w reż. Michała Rogalskiego (2021), *Horror story* w reż. Adriana Apanela (2023) i serialach: *Belfer* w reż. Łukasza Palkowskiego (2016), *Stulecie Winnych* w reż. Piotra Trzaskalskiego (2019), *The Office PL* w reż. Macieja Bochniaka (2021–2023).



Michał Zieliński

Aktor teatralny i filmowy, absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie, w latach 1996–2006 związany z Teatrem Powszechnym im. Zygmunta Hübnera w Warszawie, gdzie grał u takich reżyserów, jak: Piotr Cieplak (*Wesołe kumoszki z Windsoru* czy *Król Lear* Williama Shakespeare'a), Agnieszka Glińska (*Trzy siostry* Antona Czechowa, *Kaleka* z *Inishmaan* Martina McDonagha), Władysław Kowalski (*Czwarta siostra* Janusza Głowackiego, przy której pracował także jako asystent reżysera), Krystyna Janda (*Panna Tutli-Putki* Stanisława Ignacego Witkiewicza, również jako asystent reżysera) czy Zbigniew Zapasiewicz (*Historie zakulisowe* Antona Czechowa, także jako asystent reżysera).

W Teatrze Telewizji zagrał w takich spektaklach, jak m.in.: *Iwanow* Antona Czechowa (1996) oraz *Dziady* Adama Mickiewicza (1997, oba w reż. Jana Englerta),

Willa szczęścia Jacka Gąsiorowskiego (2008, w reżyserii autora).

Sympatię szerokiego grona widzów zyskał także dzięki swoim rolom filmowym, choćby w *Operacji „Kozia”* Konrada Szolajskiego (1999), *Ile waży koń trojański?* (2008) oraz *Kolysanka* (2010), oba w reżyserii Juliusza Machulskiego. Przez wiele lat współpracował z Szymonem Majewskim przy programie *Szymon Majewski Show*, w którym parodiował m.in. Jarosława Kaczyńskiego, Donalda Tuska czy Andrzeja Leppera.

W Och-Teatrze zagrał do tej pory w *Miłości blondynki* w reż. Krystyny Jandy (2014), *Marii Callas. Master Class* w reż. Andrzeja Domalika (2015), *Dobry wojak Szwejk idzie na wojnę* w reż. Andrzeja Domalika (2017). W 2016 roku na scenie Och-Cafe przedstawił swój one man show *Chamlet – monolog parodysty*, a nadal można go oglądać we *Wspólnocie mieszkaniowej* w reż. Krystyny Jandy.

Zuzanna Markiewicz

Kostiumografka, scenografka, projektantka ubioru, doktor filozofii. Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi i Uniwersytetu Łódzkiego. Autorka kostiumów operowych, teatralnych, filmowych, baletowych, rekonstrukcji historycznych oraz współczesnych stylizacji. W Teatro dell'Opera di Roma pracowała przy licznych programach telewizyjnych, reklamach, teledyskach, pokazach mody.

Dla Teatru Polonia stworzyła kostiumy i scenografię do spektakli: *Próby* w reż. Mikołaja Grabowskiego, *Policja. Noc zatracenia* w reż. Andrzeja Saramonowicza, *Siedem sekund wieczności* w reż. Piotra Szalszy i *Głowa w piasek* w reż. Marii Seweryn, a dla Och-Teatru: *Wspólnota mieszkaniowa* w reż. Krystyny Jandy, *Dziewczyna z pociągu* w reż. Cezarego Żaka, *Ożenek* w reż. Janusza Gajosa oraz *Okno na parlament* w reż. Krystyny Jandy.

Projektowała też m.in. dla Teatru Ateneum im. Stefana Jaracza w Warszawie (*Cesarz*,

reż. Mikołaj Grabowski), Teatru Powszechnego im. Zygmunta Hübnera w Warszawie (*Czynny do odwołania*, reż. Piotr Bikont), Teatru Nowego im. Kazimierza Dejmka w Łodzi (m.in. *Wiele demonów*, reż. Mikołaj Grabowski, *Fantazja polska*, reż. Maciej Wojtyzsko), Teatru im. Stefana Żeromskiego w Kielcach (*Prędko, prędko*, reż. Mikołaj Grabowski), a także kilku oper.

Stworzyła również kostiumy do filmów, m.in. *Martin Luther. The Idea That Changed the World* Davida Batty'ego, *Nie ten człowiek Pawła Wendorffa*, *Pierwsze lato końca świata* Nastazji Gonery, *Władcy przygód. Stąd do Oblivio* Tomasza Szafrąńskiego.

Od 2009 roku projektuje kostiumy i scenografię dla Stowarzyszenia Teatralnego Badów (m.in.: *Siódemka* Ziemowita Szczepka, *Burzliwe życie Lejzorka Rojtszwańca* Ilji Erenburga, *Franz Halbsex* Rolanda Topora).



Małgorzata Domańska

Kostiumografka i scenografka. Jest autorką i współautorką kostiumów do filmów (m.in. *Przez dotyk* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz, *Wielki Szu* w reż. Sylwestra Chęcińskiego, *Odwet* w reż. Tomasza Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. Grzegorza Warchoła), a także spektakli Teatru Telewizji (*I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*). Stworzyła scenografię do *Malżeństwa* Marii Kowalskiej w reż. Macieja Domańskiego w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku ich istnienia, przygotowywała kostiumy m.in. do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na placu Konstytucji*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Scenografię i kostiumy przygotowała też m.in. do *Białej bluzki* w reż. Magdy Umer i *Nosa* w reż. Janusza Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli: *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde* w reż. Jakuba Porcariego, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa. Jako asystentka scenografa współtworzyła ponad 130 przedstawień.

Karolina Gębska

Reżyserka światła. Stworzyła projekty oświetlenia m.in. do spektakli Grzegorza Laszuka, Marcina Hyncnara, Ewy Rysovej, Sławomira Narlocha, Anny Gryszkówny, Artura Tyszkiewicza czy Edwarda Wojtaszka, a także do oper i spektakli baletowych, spektakli teatru tańca, projektów performatywnych i koncertów.

Pracowała m.in. w Teatrze Narodowym w Warszawie, Starym Teatrze im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie, TR Warszawa, Teatrze Polskim w Poznaniu, Teatrze im. Wilama Horzycy w Toruniu, Teatrze im. Stefana Jaracza w Olsztynie, Operze na Zamku w Szczecinie, Operze Śląskiej w Bytomiu, Polskiej Operze Królewskiej w Warszawie, Klaipėdos Valstybinis Muzikinis Teatras, Komunie Warszawa, Teatrze im. Hansa Christiana Andersena w Lublinie, Teatrze Lalka w Warszawie, Teatrze Pinokio w Łodzi.

W Och-Teatrze była reżyserką światła w spektaklu *Dziewczyna z pociągu* w reż. Cezarego Żaka oraz *Słoneczni chłopcy* w reż. Marcina Hyncnara.

Marcin Głos

Realizator dźwięku w Teatrze Polonia i Och-Teatrze, współtwórca projektu „Krótkie Formy Dźwiękowe”, realizator studyjny (radio, telewizja) oraz twórca kreatywny.

Adam Szadkowski

Technik i realizator oświetlenia. Pracował m.in. w warszawskim Teatrze Dramatycznym im. Gustawa Holoubka, przy Międzynarodowych Spotkaniach Teatrów Tańca, Festiwalu Trzech Kultur, Warszawskich Spotkaniach Teatralnych, współpracował z Teatrem Provisorium i Czytelnią Dramatu.

Cezary Margiela

Producent teatralny, asystent reżysera i inspicjent. Absolwent Kulturoznawstwa na Uniwersytecie SWPS. Studiował również polonistykę oraz etnologię i antropologię kulturową. Pracował przy prowadzeniu badań społecznych i przy projektach edukacyjnych z Fundacją Obserwatorium, Fundacją Pro Cultura i Fundacją Pro Akademika oraz przy organizacji wydarzeń filmowych i konferencji naukowych na Uniwersytecie SWPS.

Z Fundacją Krystyny Jandy na Rzecz Kultury związany zawodowo od 2010 roku. Pracował jako asystent producentki wykonawczej przy spektaklach *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa w Teatrze Polonia (2015) oraz *Ożenek* w reż. Janusza Gajosa w Och-Teatrze (2022). Producent i asystent reżysera spektaklu dla dzieci *Szelmostwa Lisa Witalisa* w reż. Piotra Kosewskiego w Teatrze Polonia (2022). A przede wszystkim producent i inspicjent kilkunastu spektakli w Och-Teatrze, w tym producent i asystent reżyserki Krystyny Jandy przy „Oknie na parlament” i reżysera Wojciecha Malajkata przy „Niedochodzeniu”.

PRZEŁOMOWA PREMIERA W HEBE

JANDA

MY CLINIC

TECHNOLOGIA KOSMETYCZNYCH NICI KOLAGENOWYCH

Nowatorska koncepcja ujędrniania, skoncentrowana na odbudowie „rusztowania” skóry, analogicznie jak przy zabiegu medycyny estetycznej.

DLA WYGŁADZENIA, POPRAWY NAPIĘCIA
I ZMNIJSZENIA GŁĘBOKOŚCI ZMARSZCZEK
DO **16% W 15 MINUT.**



J A N D A E K S P E R T O D Z M A R S Z C Z E K

Dostępne w drogeriach  i na janda.pl

Włącz 103 FM



 radio
kolor
103 FM



•

PRZED W /AN/ TRAKCIE NAD

•

zawsze blisko sztuki // amaristo.pl

Agencja Cateringowa / Bufet Teatru Polonia /
Galeria Przy Teatrze / Och Cafe //



Premiery dofinansowane przez:



Partnerzy Och-Teatru:



Doradca prawny teatrów:

Patroni medialni:



Partner premier:



Mecenas technologiczny teatrów:

Partner teleinformatyczny teatrów:

Program wydrukowano w:

Projekt graficzny:

progressivo

Serdecznie dziękujemy panu **Bartłomiejowi Kłoskowi** za wykonanie dekoracji

Sesja plakatowa i portrety aktorów: **Robert Jaworski**

Projekt plakatu: **Andrzej Kłosiński**

PREZESKA FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE RADY FUNDACJI

Marcin Gędziorowski, Magda Umer, Cezary Żak

DYREKTORKA FUNDACJI

KRYSTYNY JANDY NA RZECZ KULTURY

Alicja Przerazińska

DYREKTOR DS. FINANSOWYCH

Aleksander Szafranski

SPECJALISTKA

DS. KSIĘGOWO-PLACOWYCH

Barbara Łotocka

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Jolanta Bielasta, Barbara Bogucka, Kinga Smolińska

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Ewa Ratkowska, Zuzanna Szostek

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Edyta Bach, Jacek Rakowiecki, Kinga Smolińska

IMPRESARIAT

Klaudia Błazik, Iwona Gradkowska-Kosmala, Zuzanna Szostek

WYNAJMY

Kinga Smolińska

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Tomasz Harlejczyk, Aleksandra Walasiak

KASA BILETOWA

Piotr Bajcar, Marika Cudak, Tomasz Harlejczyk, Janina Staros, Aleksandra Walasiak, Sylwia Wrzosek

KIEROWNIK OBSŁUGI WIDOWNI

Krzysztof Wołyniec

PRODUCENCI WYKONAWCZY/INSPICJENCI

Klaudia Błazik, Magdalena Kłosińska, Cezary Margiela, Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (scenografia i kostiumy), Tomasz Przystępny, Tomasz Rusek (scena), Waldemar Zatorski

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Michał Cacko, Tatiana Czabańska, Maciej Gendek, Marcin Głos, Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski, Michał Suwiński, Adam Szadkowski, Michał Tatar, Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Łukasz Figa, Emil Kula, Grzegorz Orłowski, Tomasz Przystępny, Tomasz Rusek, Andrzej Solis, Przemysław Świętochowski, Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Hubert Grabowski, Katarzyna Marciniak, Zuzanna Szostek, Sylwia Wrzosek

GARDEROBIANE

Agnieszka Błaszczak, Ewa Klimaszewska, Maria Pińkowska, Anna Sokołowska

Kontakt

Och-Teatr

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Teatr Polonia

ul. Marszałkowska 56
00-545 Warszawa
tel. 22 622 21 32

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00
do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl
bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl

NAJBLIŻSZA PREMIERA

TEATR  POLONIA

Larry McMurtry

CZUŁE SŁÓWKA

Adaptacja: **Dan Gordon**
Tłumaczenie: **Rubi Birden**
Reżyseria: **Paweł Paszta**

Obsada: **Alicja Czerniewicz,**
Katarzyna Gniewkowska,
Eliza Rycembel, Krzysztof Dracz,
Sławomir Holland, Karol Lelek

Premiera: **czerwiec 2024**